пізніше 25-го числа місяця, що настає за звітним кварталом; річна – не пізніше 9лютого року, що настає за звітним роком

З метою полегшення обліку на малих підприємствах наказом Міністерства фінансів України від 19 квітня 2001 р., № 186 було затверджено спрощений План рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій суб'єктів малого підприємництва, хоча малі підприємства на власний розсуд вирішують, яким Планом рахунків користуватись – загальним чи спрощеним. Такий План рахунків бухгалтерського обліку складається з рахунків, в яких об'єднуються кілька рахунків загального Плану рахунків. Наприклад, до рахунку 10 "Основні засоби" вносять інформацію за рахунками 10 "Основні засоби", 11 "Інші необоротні активи", 12 "Нематеріальні активи" загального Плану рахунків.

Таким чином, використання малими підприємствами традиційної системи обліку та звітності в сучасних умовах господарювання є не доцільним, адже ця система є досить громіздкою і трудомісткою, а за невеликої кількості господарських операцій та обмеженості функціональних служб не ефективною і навіть зайвою. Тому потрібно вважати за необхідність використання суб'єктами малого підприємництва спрощеного Плану рахунків бухгалтерського обліку, а також заповнення скорочених форм фінансової звітності, що дасть змогу здійснювати ефективніший аналіз їх діяльності та приймати діючі управлінські рішення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Формування фінансової звітності суб'єктів малого підприємництва: звіт про фінансові результати(Ф. № 2-М). [Електронний ресурс] / http://oldconf.neasmo.org.ua. Режим доступу : http://oldconf.neasmo.org.ua/node/1436.

2. Методика складання та основні вимоги до фінансової звітності суб'єкта малого підприємництва. [Електронний ресурс] / http://nltu.edu.ua. Режим доступу : http://nltu.edu.ua/nv/Archive/2015/25_4/47.pdf.

УДК 336.77.631

ЕКОНОМІЧНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ АПК

Бараненко А. В., *студентка групи Б 5/1,*
Науковий керівник – д-р екон.наук, доцент Ксьонжик І. В.
Миколаївський національний аграрний університет

Агропромисловий комплекс країни являє собою сукупність взаємозв'язаних галузей і підгалузей промисловості, сільського господарства, обслуговування і обігу, що здійснюють свою діяльність на основі міжгалузевих зв'язків в сфері виробництва, перевезення, обробки, зберігання, переробки і реалізації сільськогосподарської продукції.

Ефективність його функціонування забезпечується створенням оптимальних інтегрованих організаційно-правових формувань, раціональним використанням ресурсного потенціалу, обґрунтованими міжгалузевими економічними відносинами, надійною державною підтримкою сільськогосподарського виробництва. Економічний аналіз функціонування АПК показує, що Україна відноситься до країн з найнижчим рівнем державної підтримки умов відтворення у сільському господарстві з розрахунку на 1 га ріллі. Як наслідок, господарства переходять на моновиробництво окупної, як правило, експортоорієнтованої продукції, руйнуються сівозміни, деградують грунти. Значна частина працездатного населення витісняється з сільськогосподарських підприємств в особисті селянські господарства. Посилюються безробіття та міграційні процеси.

Головним завданням АПК як провідного сектору економіки України є забезпечення продовольчої безпеки держави на рівні, що забезпечує потреби населення в продуктах харчування не менше 80% від раціональних норм споживання за рахунок власного виробництва та ефективне використання експортних можливостей збуту лишків продовольства.

Однією з ключових проблем агропромислового виробництва України досі є низький ступінь освоєння підприємствами сучасних інноваційних технологій, через що у галузі автоматично унеможливлюється процес зниження собівартості продукції та зростання її якості і безпечності, які б відповідали міжнародним стандартам. Сучасні інновації не є елементарними феноменами, а досить складною самоорганізованою системою, яка передбачає внутрішні і зовнішні взаємодії. Інтенсивний розвиток сільськогосподарського виробництва має супроводжуватися зниженням витрат живої праці на виробництво одиниці продукції. Однак, формування і функціонування АПК відбуваються в умовах загострення проблеми трудових ресурсів, оскільки в аграрних підприємствах деяких областей і особливо низових адміністративних районів зростає дефіцит робочої сили.

Важливим напрямом підвищення ефективності функціонування АПК є подальший розвиток агропромислової інтеграції. Можна зробити висновок про те, що агропромислова інтеграція розвиватиметься, як правило, у напрямі формування складних систем агробізнесу на зразок тих, що існують у країнах з ринковою економікою, але з урахуванням особливостей національного сільського господарства. Отже, метою і змістом економічних перетворень в АПК є створення таких організаційно-виробничих інтегрованих формувань, які здатні успішно конкурувати на внутрішньому і зовнішніх агропродовольчих ринках, спроможні на активну підприємницьку та маркетингову діяльність. Причому, необхідно усвідомлювати, що приватна власність повинна поєднуватися з можливостями одержання додаткового ефекту від масштабів виробництва.

ЛІТЕРАТУРА

1. Майовець Є. Й. Теорія аграрних відносин: навч. посіб. / Є. Й. Майовець. – Київ: Центр навчальної літератури, 2005. – 276 с.

2. Петришина Н. С. Агропромисловий комплекс України : проблеми та перспективи розвитку / Н. С. Петришина, А. І. Васильчик // Наука й економіка. – 2011. – № 2 (22). – С. 109-114.

3. Саблук П. Т. Кластеризація як механізм підвищення конкурентоспроможності та соціальної спрямованості аграрної економіки / П. Т. Саблук, М. Ф. Кропивко // Економіка АПК. – 2010. – № 1. – С. 3-12.

4. Статистичний збірник "Сільське господарство України" за 2014 рік / [за редакцією О. М. Прокопенко]. – К.: ТОВ " МПС", 2015. – 379 с.

УДК 657. 37:06.047.42

ФІНАНСОВА ЗВІТНІСТЬ БЮДЖЕТНИХ УСТАНОВ ТА ІІ УДОСКОНАЛЕННЯ

Мец Н. С., *студентка групи Б 5/1*
Науковий керівник – д-р екон.наук, доцент Ксьонжик І. В.
Миколаївський національний аграрний університет

На теперішній час складання будь-якої звітності на підприємстві є невід'ємною частиною у його діяльності, навіть якщо то фінансова чи соціальна звітність, вона обов'язково має складатися, адже є завершальним етапом облікового процесу. Бюджетна установа у ньому питанні не є виключенням. За складанням фінансової звітності можна простежити за правильністю розпорядження та використання цільових бюджетних коштів, за дотриманням виконання кошторису та аналізувати доходи та витрати протягом звітного періоду.

Питання складання фінансової звітності та її вдосконалення в бюджетних установах України досліджувалися у працях багатьох науковців. Серед них: Д.Л. Бандура, Н.В. Чабанова, В. Волчанська, Т. Кум, Т. Гвоздецька, С.В. Свірко, І.А. Зіміна, Т.В. Канаєва, Ю.Д. Маляревський, В.С. Рудницький, О.І. Сідень, Л.М. Сімченко, В.В.Ольховська, М.В. Фатеєв, Н.М. Грабова та ін. Проте, тема й надалі залишається актуальною та до кінця не розкритою, погребує подальших досліджень.

Фінансова звітність бюджетних установ – це бухгалтерська звітність, що містить інформацію про фінансовий стан, результати діяльності та рух грошових коштів установ за звітний період. Метою складання фінансової звітності установ є подання користувачам повної, правдивої та неупередженої інформації про фінансовий стан бюджетної установи, виконання кошторису доходів та видатків за звітний період [1].

Користувачами фінансової звітності можуть бути юридичні та фізичні особи, які потребують інформації про діяльність установи для прийняття рішень. У звітності відображається майновий і фінансовий стан установи та результати її діяльності. За періодами звітність поділяється на:

- місячну,
- квартальну,